

Carta del Prelat (agost 2011)

Des de l'Àfrica, el Prelat recorda la necessitat de ser i fer l'Opus Dei amb la fidelitat personal. També demana oracions pels fruits de la JMJ.

30/08/2011

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Quan rebeu aquesta carta, seré –des de fa pocs dies– a Kinshasa, la capital del Congo. Abans, del 7 al 12 de juliol, vaig fer un viatge a Costa d'Ivori, tant

a Abidjan com a Yamoussoukro, on m'hi vaig aplegar amb les vostres germanes i amb els vostres germans, i amb moltes altres persones que freqüenten les activitats apostòliques de l'Opus Dei. A tots els llocs m'ha omplert d'alegria comprovar el desenvolupament de la tasca que realitzen els fidels de la Prelatura, amb la col·laboració de moltes altres persones. Agraïm constantment a Déu que ens envia les seves gràcies per la intercessió de la Santíssima Mare de Déu, escoltant també els precs de sant Josepmaria, a qui recorrem sempre: si aquí baix ens portava a tots i a cada un en el cor, amb molta més perfecció i intensitat continua ajudant-nos des del Cel.

També acudeixo al estimadíssim Mons. Álvaro, que va ser qui va decidir el començament de la tasca apostòlica estable en aquests dos països, l'any 1980. Amb pregària i sacrifici, amb treball callat i

perseverant –com a tot arreu—,
l'Obra ha arrelat ja en aquestes
terres d'Àfrica. Quantes realitzacions,
a glòria de Déu i servei de l'Església,
floreixen en aquestes dues nacions,
trenta anys d'ençà dels
començaments! Elevem –insisteixo—
una acció de gràcies incessant a la
Trinitat Santíssima.

Us prego que seguiu donant suport
arreu a l'expansió apostòlica, que va
ser una característica de tota la vida
del nostre Pare, fins l'últim dia del
seu pas per la terra: preguem pels
llocs on la tasca de l'Obra va
començar temps enrere i per aquells
altres en què es troba encara molt al
començament, sense oblidar altres
nacions a les quals desitgem dur,
amb la doctrina de Crist, el ferment
de l'esperit de l'Opus Dei: de manera
més immediata, Sri Lanka. Us
pregunto a cadascuna, a cada un:
¿penses que poden comptar amb la
teva oració? ¿com pregues per les

persones que tracten? ¿quines petites o no tan petites mortificacions ofereixes? Recordem allò que ens va dir sant Josepmaria: ***No és possible estimar la humanitat sencera (...) si no és des de la Creu [1]*** .

Confiem aquests desitjos de desenvolupament apostòlic –dins del mateix país i al món sencer– al Cor dolcíssim i immaculat de la Mare de Déu. Com cada any, des que el nostre Pare va consagrar l'Obra el 15 d'agost de 1951, renovarem aquesta consagració en la festa de l'Assumpció. Aquesta vegada, a més d'acollir-nos-en a la seva protecció i als seus esforços amb l'Opus Dei i amb cada un de nosaltres, us convido a unir-vos a la meva gratitud al Cel després d'aquests viatges. Al mateix temps, demanem pels fruits espirituals de la Jornada Mundial de la Joventut, que se celebrarà a Madrid en la segona part d'aquest mes, amb la participació

d'innombrables joves del món sencer.

El proper dia 7 es compleixen vuitanta anys d'una intervenció divina en l'ànima del nostre Pare, que el va confirmar en la necessitat d'intensificar la pregària –única arma amb la qual comptava– per difondre i assegurar el camí emprès el 2 octubre 1928, alhora que va donar impulsos nous a aquesta missió específica, santa, en el si de l'Església. Coneixem molt bé el text que va deixar consignat, relatant els fets d'aquell 7 d'agost de 1931. No està de més que tornem sobre aquestes paraules del nostre fundador, ja que ens omplen de confiança i ens esperonen a una fidelitat més gran al disseny diví sobre l'Opus Dei. Demanem a l'Esperit Sant que ens ajudi a penetrar més profundament en aquest fet de la vida de sant Josepmaria, que és d'una actualitat

perenne i ha de trobar un ressò, una resposta personal, en cada un.

Se celebrava aquest dia a Madrid la festa de la Transfiguració del Senyor. Havien passat pocs anys des que el nostre Pare es traslladés a la capital, per cursar el doctorat en dret, i el nostre Fundador anota: ***En encomanar les meves intencions a la Santa Missa, em vaig adonar del canvi interior que ha fet Déu en mi, durant aquests anys de residència a l'ex-Cort... I això, malgrat jo mateix: sense la meva cooperació, puc dir [2] .***

Deixava així constància del canvi que el Senyor havia anat operant en la seva ànima, sobretot des del 2 d'octubre de 1928. Fixem-nos que aquesta presa de consciència va tenir lloc precisament durant la celebració eucarística, mentre el nostre Fundador feia present *in persona Christi* el Sant Sacrifici de la Creu.

Sempre ens va repetir que la Santa Missa constitueix ***el centre i l'arrel de la vida espiritual del cristià*** **[3]** : arrel de la qual es nodreix tota la nostra existència, punt focal en el qual han de convergir els nostres pensaments, paraules i accions. El fet de, jornada rere jornada, tenir cura de la celebració o l'assistència al Sacrifici de l'Altar, és una condició indispensable per permetre actuar al Paràclit, que vol millorar les nostres ànimes i assemblear-nos més i més a Jesucrist, per convertir-nos en bons instruments.

Sant Josepmaria escriu que el seu canvi interior era causa de l'acció del Senyor: ***malgrat jo mateix: sense la meva cooperació, puc dir*** . Alhora, sabem que ja abans de la fundació de l'Obra s'esforçava per secundar l'acció de l'Esperit Sant. La seva constant pregària – ***Domine, ut videam!; Domina, ut sit!*** – als anys anteriors al 2 d'octubre de 1928, és la

manifestació pràctica d'aquesta realitat. Tractem d'imitar-lo, acudint al Sant Sacrifici amb una actitud d'escolta de la Paraula de Déu, maldant per descobrir allò que el Senyor vulgui mostrar-nos, tant en les lectures com en les diverses pregàries de la Missa. ¿Nodrim la nostra meditació personal i la nostra presència de Déu amb aquests textos, dels quals el Senyor se serveix per encendre en les nostres ànimes el seu Amor? ¿Ens esforcem perquè la nostra vida espiritual estigui orientada i marcada per la litúrgia de l'Església?

Crec que vaig renovar el propòsit de dirigir la meva vida sencera al compliment de la Voluntat divina: l'Obra de Déu , prosseguia el nostre Pare. I afegia, posant entre parèntesis: ***Propòsit que, en aquest instant, renovo també amb tota l'ànima [4]*** . Procedim igualment nosaltres, moltes vegades, amb

desitjos sincers de fidelitat a Déu i a l'Església, sobretot quan les circumstàncies potser es tornin més dures: en la malaltia, en l'escassetat, en les contradiccions, en els moments d'aridesa o de dificultat interior... Si ens comportem d'aquesta manera, el Senyor ens concedirà les llums i les energies que necessitem, per complir en tot moment la seva amabilíssima Voluntat.

Després de la consagració de l'Hòstia, quan el nostre fundador alçava la Sagrada Forma per a l'adoració dels fidels, van venir amb força a la seva ment unes paraules de l'Escriptura en la dicció de la Vulgata, usada llavors en la litúrgia: *si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum* **[5]** ; quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi . Sant Josepmaria va anotar que, en un primer moment, en escoltar aquesta locució divina sense remor

de paraules, va sentir por. Reacció molt pròpia de l'ànima que, en percebre la meravellosa proximitat del Déu tres vegades Sant, experimenta una gran torbació, conscient de la seva personal flaqueza, alhora que adverteix una profunda pau interior. Així ho expressa el nostre Fundador: ***Ordinàriament, davant el sobrenatural, tinc por. Després ve el ne timeas!, Sóc Jo. I vaig comprendre que seran els homes i dones de Déu, que aixecaran la Creu amb les doctrines de Crist sobre el pinacle de tota activitat humana... I vaig veure triomfar el Senyor, atraient a Si totes les coses [6] .***

En aquesta experiència, tan sobrenatural, que Déu va concedir a sant Josepmaria per il·luminar-lo i enfortir-lo, hi érem presents tu i jo, cadascuna i cadascun dels qui havíem de venir a l'Obra en el

transcurs dels anys. La immensa majoria de nosaltres no havíem nascut encara, però ja teníem un lloc en el cor del nostre estimadíssim Pare que, sense conèixer-nos, pregava per nosaltres, comptava amb nosaltres, que seríem cridats a ser Opus Dei i a fer l'Opus Dei al segle XXI. Això ens obliga a unir-nos més i més a sant Josepmaria, per fer molt nostra la seva vida, ja que, com ens comunicava, érem la raó de la seva.

Filles i fills meus: no són consideracions merament pietoses que us proposo, quan us insisteixo que l'Obra és a les nostres mans; dia rere dia, pensem que ara ens toca a nosaltres tirar endavant aquesta tasca que el Cel vol que es realitzi amb el mateix esperit i idèntica dedicació que el nostre Pare.

Comptem per això amb tota l'ajuda de Déu. Vénen molt bé les paraules de sant Tomàs d'Aquino: «Els subjectes escollits per Déu per a una

missió són preparats i disposats per Ell de manera que siguin idonis per exercir-la, d'acord amb el que es llegeix en 2 Cor 3, 6:" *ens ha fet capaços de ser servidors de la Nova Aliança* "» [7] .

Disposem a més de tants escrits del nostre Pare, en què va abocar els tresors espirituals que el Senyor li havia confiat. ***Tot i sentir-me buit de virtut i de ciència (...)*** –va anotar també en els seus apunts íntims–, ***voldria escriure uns llibres de foc, que correguessin pel món com flama viva, calant la seva llum i la seva escalfor en els homes, convertint els pobres cors en brases, per oferir-los a Jesús com robins de la seva corona de Rei*** [8] . Aquesta aspiració s'ha convertit en realitat, ja que milions de persones arreu del món es nodreixen dels textos que van sortir de la seva predicació i de la seva ploma. Aprofundir en la seva lectura, donar-

los a conèixer, difondre'ls en les llengües més diverses, constitueix un instrument apostòlic de gran eficàcia perquè el missatge de sant Josepmaria i la tasca apostòlica de l'Opus Dei s'estenguin més i més per al bé de les ànimes: com les ones produïdes per ***la pedra caiguda al llac [9]***, fins a arribar a riberes insospitades.

En el missatge per a la XXVI Jornada Mundial de la Joventut –a la qual he estat convidat a intervenir–, el Papa glossa el lema proposat per a aquesta trobada: "*Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe*" [10]. A molts, la participació en aquests actes els oferirà una trobada especial amb Crist, que potser no havien experimentat abans, o, almenys, la possibilitat de conèixer-lo millor, de refermar-se en l'amistat personal amb Ell. Procurem que no es quedi en una llum de bengala, que brilla un moment per després apagar-se. En

aquest sentit, adquireix gran importància que donin i donem continuïtat a l'experiència espiritual d'aquests dies. Fem tot el possible perquè els participants formulin conclusions pràctiques, propòsits personals per créixer en la seva vida cristiana. **La trobada amb el Fill de Déu dóna un dinamisme nou a tota l'existència [11]** , afirma el Sant Pare. Com a fruit de l'acció de la gràcia, poden ser molts els qui s'interroguin sobre el rumb que ha de prendre la seva existència. Són qüestions que, abans o després, se sol plantejar la gent jove, moltes vegades sense adonar-se d'allò que signifiquen veritablement. Perquè darrere de la pregunta sobre el futur –potser inicialment limitada a l'elecció d'una professió, a la inserció en el món laboral, a la formació d'una família pròpia–, allò que batega sota d'aquests interrogants és una cosa molt més profunda: ¿quin

sentit té la meva vida? ¿com puc realitzar-la plenament?

En pensar que aquestes jornades tenen lloc a la ciutat on la Providència divina va voler que naixés l'Opus Dei, em ve a la memòria un comentari que sant Josepmaria va fer en diverses ocasions, rememorant –amb agraïment a Déu– l'episodi de la crida de Saule de Tars a l'apostolat. ***Per a mi –en petit– com a Pau a Damasc, a Madrid van caure les escates dels meus ulls, i a Madrid he rebut la meva missió [12]***, va escriure, per exemple, el 1965. Demano a Déu que, en ocasió d'aquests actes presidits pel Papa, nombrosos joves experimentin el seu Damasc: que obrin els ulls a la llum de Déu, que percebin la vocació a la qual Jesús els crida, i es decideixin fermament a seguir-la. Serà la millor manera de respondre a les esperances de l'Església, que necessita de moltes

dones i de molts homes seriosament compromesos amb el Senyor. **Estar arrelats en Crist** – explica Benet XVI – **significa respondre concretament a la crida de Déu, fiant - se d'ell i posant en pràctica la seva Paraula [13]** . I, adreçant-se específicament als joves, afegeix unes paraules que serveixen per a tots: **Construïu la vostra casa sobre roca, com l'home que «va cavar i va enfondir»(cf. Lc 6, 47). Intenteu també vosaltres acollir cada dia la paraula de Crist. Escolteu-lo com l'Amic veritable amb qui compartir el camí de la vostra vida [14]** .

Torno a allò que us suggeria anteriorment: la necessitat de donar continuïtat, en la vida corrent, al descobriment que molts amics i coneguts vostres faran en aquestes dates, com a fruit de la gràcia de Déu. El Sant Pare els marca el camí, quan escriu: **Establiu i conreeu un diàleg personal amb Jesucrist, en la fe.**

Coneixeu-lo mitjançant la lectura dels Evangelis i del Catecisme de l'Església catòlica; parleu amb Ell en la pregària, confieu en Ell [15] . En les converses personals, mostrem la necessitat de freqüentar els sagraments –la Penitència, l'Eucaristia–, fonts de la vida sobrenatural dels fills de Déu. També cal que aprenguin a santificar l'estudi, la feina, a preocupar-se apostòlicament dels altres, ja que el fet d'apropar altres a Crist és una de les millors maneres d'assegurar la pròpia fidelitat al Mestre. Repetiu-los, amb paraules del Papa, que **Crist no és un bé només per a nosaltres mateixos, sinó que és el bé més preciós que hem de compartir amb els altres [16] .**

Acabo convidant-vos a considerar, en ocasió de la festa de l'Assumpció, les paraules amb què sant Josepmaria posa fi a la seva homilia en aquesta solemnitat de la Santíssima Mare de

Déu: *Cor Mariae Dulcissimum, iter para tutum; Cor Dolcíssim de Maria, doneu força i seguretat al nostre camí a la terra: sigueu vós mateixa el nostre camí, puix que vós mateixa coneixeu el viarany i la drecera certa que ens menen, pel vostre amor, a l'amor de Jesucrist [17]* . Cal afegir en aquesta jaculatòria les paraules que va pronunciar l'estimadíssim Mons. Álvaro : *iter para et serva tutum!*

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Kinshasa, 1 d'agost de 2011

.....

[1] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 2-X-1971.

[2] Sant Josepmaria, *Apunts íntims* , n. 217 (7-VIII-1931). Cf. A. Vázquez de

Prada, " *El fundador del Opus Dei* ",
vol. I, pp. 380-381.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa* , n. 87.

[4] Sant Josepmaria, *Apunts íntims* ,
n. 217 (7-VIII-1931). Cf. A. Vázquez de
Prada, *ibíd* .

[5] *Jn* 12, 32 (Vulgata)

[6] Sant Josepmaria, *Apunts íntims* ,
n. 217 (7-VIII-1931). Cf. A. Vázquez de
Prada, " *El fundador del Opus Dei* ",
vol. I, p. 381.

[7] Sant Tomàs d'Aquino, *Summa
Theologica* III, q. 27, a. 4.

[8] Sant Josepmaria, *Apunts íntims* ,
n. 218 (7-VIII-1931). Cf. A. Vázquez de
Prada, *ibíd* .

[9] Cf. Sant Josepmaria, *Camí* , n. 831.

[10] Cf. *Col* 2, 7.

[11] Benet XVI, Missatge per a la XXVI Jornada Mundial de la Joventut 2011, 6-VIII-2010.

[12] Sant Josepmaria, Carta, 2-X-1965.

[13] Benet XVI, Missatge per a la XXVI Jornada Mundial de la Joventut 2011, 6-VIII-2010.

[14] Ibíd.

[15] Ibíd.

[16] Ibíd.

[17] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 178.